

SAMOROST

ČASOPIS LESNICKÉ ŠKOLY V PÍSKU

GAUDEAMUS IGITUR

Žáci čtvrtých ročníků Střední lesnické školy Bedřicha Schwarzenberga v Písku pořádali dne 6. 11. 2021 maturitní ples, který nesl název Hubertská. Ples se konal v kulturním domě.

Ples zahájili v 19:00 trubači. Zatroubili Vítání a Začátek honu od Antonína Dyka. Poté následoval slavnostní nástup třídy 4. A na píseň All star. Nastoupení zakončili takzvaným špalírem, kterým prošel pan ředitel, PhDr. Michal Grus společně s třídním učitelem, Ing. Františkem Čapkem, Ph.D.

Po projevu pana ředitele začalo šerpování. Celkem bylo ošerpováno 26 žáků, jeden se plesu nezúčastnil. Třída společně se zmiňovanými učiteli zakončila tento slavný okamžik společným přípitkem a následným sbíráním mincí pro štěstí.

V půl deváté se studenti odebrali ke společnému nebo rodinnému focení. Když se všichni dofotili, dostali chlapi květinu, kterou šli dát svým maminkám a zároveň je vyzvali k prvnímu společnému tanci.

V devět hodin se také konečně dočkala svého nástupu na píseň My z lesárny i třída 4. B. Jejich třídní učitel, Ing. Petr Tomáš s panem ředitelem ošerpovali tentokrát pouze 25 žáků.

Proběhl další tanec s rodiči a následovala volná zábava. Během večera probíhala malá tombola, v níž se ukrývalo krásných 800 cen a opravdu každý lístek vyhrával.

Okolo desáté hodiny vystoupili za 4. A František Pulkrábek a za 4. B Dominik Prchal, aby pronesli proslovy a poděkování celé škole. Po ukončení řečí předali zástupci jednotlivých tříd dary svým třídním učitelům.

Hřebem celého večera se stala velká tombola, jež se losovala těsně před půlnočním překvapením. Mohli jste vyhrát zvířinu, zahradní a úklidové pomocníky či dřevěnou husu.

Celý večer se velmi povedl. Všichni účastníci odcházeli sice unavení, ale zároveň spokojení.

Kateřina Vaňhová, 4. A

ZE ŽIVOTA ŠKOLY – HUBERTOVA JÍZDA A HUBERTSKÁ 2021

LÁSKA K LOVECKÉ KYNOLOGII

Jako kynolog začátečník jsem požádala o rozhovor Ing. Evu Mikulovu, která se lovecké (myslivecké) kynologii věnuje již několik let.

Co vás k tomuto oboru přivedlo?

Už jako děti nás táta bral s sebou do lesa, ale myslivosti a lovecké kynologii jsme se s mojí sestrou Janou Gabauerovou začaly věnovat bohužel až po jeho smrti. Moje sestra se tou dobou věnovala již mnoho let kynologii. Mně se v té době líbil výmarský ohař, ale na její doporučení nakonec výběr padl na jiné plemeno ohaře a my pořídili Arana od Klenovických lomků, maďarského ohaře krátkosrstého od Soběslavi.

Jaké byly začátky, věděla jste si se vším rady?

Začátky byly těžké. Sestra Jana měla s výcvikem zkušenosti, ale s loveckým výcvikem jsme neměly zkušenosti ani jedna. Po pořízení dvou maďarských ohařů, Arana a Angie, jsme jely na výcvikový tábor pořádaný Klubem chovatelů hrubosrstých a maďarských ohařů. Tady nás to začalo bavit. Naše cesta byla z počátku „pokus-omyl“.

Váš nejhörší kynologický zážitek?

Plemeno jako takové mě nikdy nezklamalo. Nad neúspěchy jsme se zamyslely, a tak se posunuly dál.

Vše děláme se sestrou, takže na úspěchy i na neúspěchy jsme dvě. Máme spolu chovatelskou stanici zaměřenou na maďarské ohaře krátkosrsté. K mým horším zážitkům patří výcvik mojí poslední feny Axou Dragéles. Jak později čas ukázal, zpočátku jsem na ni moc tlačila. Jelikož byla chuťová a šikovná, tak mi to v té době ani nepřišlo.

Když jí bylo 1,5 roku, vedla jsem ji na lesních zkouškách, kde mě vypekla a to hned dvakrát na vleče s liškou. Tady jsem poprvé poznala to okřídlené kynologické rčení: „Kdo nedostal nulu, neví, jak dobrá je jednička.“ Potom jsem měla ještě jeden nepříjemný zážitek, ale dnes už s odstupem času spíše úsměvný. Na mých úplně prvních zkouškách se můj pes Aran, kterého jsem tehdy vedla, vyznamenal hned na nástupu a počůral mi nohu a ze zkoušek jsem tehdy nakonec odstoupila.

Co považujete za svůj největší úspěch?

Náš sen, když jsme začínaly, bylo vést psa na MISTROVSTVÍ ŠUMAVY, SOUTĚŽI ANTONÍNA PRAŽÁKA, což se nám oběma povedlo. Janiny Angie získala 2. místo a titul CACT. Já s Axou jsme dosáhly 5. místo a titul CACT. Ale jako největší úspěch vnímáme odchování dvou zdravých vrhů a spokojenost jejich majitelů, pro které jsou to členové rodiny a partáci.

Bylo těžké se dostat mezi lovecké kynology?

Žas až tak těžké to nebylo. Lidé musí zjistit, že vás to baví a že to není žádná póza. Pak vás přijmou mezi sebe, chce to jen vlastní úsilí. Hlavní je se do ničeho nehmat. Důležité je, aby to psa i pána bavilo.

Jaký je pohled na ženy v lovecké kynologii?

Myslím, že samotné začátky mohou být pro ženy těžší díky tomu, že jsou více vidět. Kynologové si je většinou lépe pamatují. Muži naopak zastávají názor, že to právě ženy mají jednodušší na zkouškách.

Ale já ani sestra tuto zkušenost nemáme, rozhodčí jsou spravedliví. Nikdy se nám nestalo, že by nám

Maďarský ohař Arkym (Art) se svým pánem a trenérem Pavlem Blaškou z Lichnova už vybojoval plno trofejí. Například v roce 2011 exceloval ve vrcholové soutěži Klubu chovatelů hrubosrstých a maďarských ohařů Memoriál profesora Jaroslava Svobody. | Foto: archiv Pavla Blašky
Zdroj: https://bruntalsky.denik.cz/zpravy_region/ohar-arty-a-jeho-pan-jsou-mistri-lovu-20130203.html

někdo cíleně házel klacky pod nohy, nebo nám naopak něco odpustil. Záleží na tom, jak člověk přistupuje k ostatním lidem.

Jaká je povaha vašich oblíbených maďarských ohařů?

Kdo měl „maďara“, většinou nechce jiné plemeno. Je to úžasné, kontaktní a všestranné plemeno. Můžete ho využít pro loveckou kynologii, agility, dogdancing nebo s ním můžete jen běhat. Pes dělá všechno pro pána s radostí, potřebuje hlavně pozornost. Dovede se v jednu chvíli povalovat doma a hned vzápětí s vámi jít na hon a přinést třeba i lišku. Což samozřejmě umí i ostatní plemena ohařů, ale pro nás zůstává právě toto plemeno pro svou povahu srdeční záležitostí.

Jak je populární toto plemeno?

Popularita se zvýšila jak v České republice, tak celosvětově

vě pravděpodobně díky jejich vzhledu a povaze. O štěňata z našich vrhů jsme měli zájemce ze Švýcarska, Německa i z Ameriky, důvodem je možná i pořizovací cena. V České republice, přestože ceny také rostou, stále se ještě drží níž než v jiných zemích.

Jaké má toto plemeno vztah k dětem?

Děti milují, jsou to jejich chůvy. Maďarský ohař je rodinný společník. Je velice přátelský. Pustí cizího bez problému i ke svým štěňatům.

Komu byste plemeno doporučila?

Nováčkům, vlastně komukoli. Hlavně musí být člověk aktivní. Maďarský ohař potřebuje pohyb, pes nevydrží nečinnost. Tím, že to je kontaktní plemeno, potřebuje kontakt s pánem. Je to „suchý zip“.

Pán si musí uvědomit, že to je živé stvoření, které potřebuje hodně pozornosti.

Rozhovor vedla Anna Vacínová, 2. A

JAK SE TAK ZAMÝŠLÍM NAD TÍM, CO BYLO, NENAPADÁ MĚ NIC, NEŽ ŽE:

Jsem sen o cukrové vatě na chatě v horách. V očích mám lesk sněhů, třesk hvězd v časoprázdnu mojí postele. Něco pojmím. A bojím se.

Běžím směle s čelem na cizím těle... a vesele.

Slyším vřelé: „Vítej doma!“

Moment tísně,

její písni,

oheň, hvězdy, hukot sov: „Nepřestávej hrát...“

A jsou to ukolébavky.

A já nespím.

Sním.

Tma je černá na světě peřina, která nás pomalu zakrývá. Oheň je poslední jediný přítel, poslední živý tvor. Náš výtvar, věčně hladový, malý a roztomilý Otesánek, jenž by tě láskou pozřel!

A já konečně prozřel.

Letím lesem, konečně sám a stejně ve všem, se vším. Slyším potok...

Voda je živá, utápí hoře v proudu malomocnosti. Aspoň už není tu těsno.

Ta píseň je lživá.

Je ráno. Já plynu s potokem, už nechci zpět. Co vět by se dalo zabít svižným krokem!

Už je dáno, u totemu z našich srdcí stojí ona a vaří čaj.

Je chladno, tak nějak příjemně.

Srdce, ráj...

Matouš Fiala

OPTIMISMUS

Jan Dolejš

Optimista nevyroste přes noc jako květina,
ale někomu to prostě spadne do klína
a aniž by už něco tužil,
svět náhle se mu pootočil
a teď kouká na svět s růžovými brýlemi.

Od teď už má všechno hezcí,
protože pro něj je svět barevnější
a není důvod proč se zlobit,
vždyť úsměv tě má pořád zdobit.

A koho by to napadlo,
že lidé jsou tvé zrcadlo?
Jen pořádně se podívej
a za pravdu mi dej,
že stačí říct jen směle „ano“,
a někdo už má lepší ráno.

Jen lidská chamtivost ti ničí plány,
když co máš ty, chtějí mít sami.
Nejvíce to vždycky bolí,
když přítel proti tobě zbrojí.
A tak přijdeš na chvíli
o své brýle motýlí.
Ale nepropadni zármutku,
ať si nedáš na budku,
protože jak se říká,
Pro jedno kvítí
slunce nesvítí.

A pokud jsi už zapomněl,
jak jsi svoje brýle měl,
tak na svět pořádně se podívej
a na chvíli se usmívej.
A až ucítíš ten skvělý pocit,
tak ses zase v ráji ocit.

Tato báseň byla napsána pro literární soutěž Jihočeská žabka 2021 na téma Jak se stát optimistou.

JAK SE STÁT OPTIMISTOU

Anna Vacínová

Je na to nějaký návod? A je vůbec možné stát se optimistou během života, nebo se s tím člověk musí narodit? Myslím si, že já, jako patnáctiletá dívka, budu mít jiný názor než člověk s rutinním zaměstnáním a dětmi.

Co pro mě slovo optimista znamená? Flegmatik od narození, který se na vše dívá růžovými brýlemi. Své strasti nevidí tak zlé, jaké doopravdy jsou. Možná jsem ještě za život mnoho optimistů nepoznala nebo stále nevím, kdo skutečně optimista je.

Třeba v dosti případech udělá z člověka optimistu život, když si prochází fyzickou či psychickou zátěží. Někdo se zhroutí, a někdo se postaví na nohy. Zjistí totiž, že žijeme jen jednou, že nemá smysl zabývat se špatnými věcmi. Ale je dobře vidět vše jen pozitivně? To je na každém z nás.

Obzvláště záleží na naší povaze a kde a s kým vyrůstáme. Zásadním obdobím, kterým si každý prošel nebo projde, je puberta. Myslím si, že v tomto věku nikdo optimistou moc není. Osobně k tomu mohu říct, že ve svém věku poznávám jak svět, tak hlavně sama sebe.

Rýsuje se má osobnost, trápí mě můj vzhled, charakter, škola a přátelé. Osamostatňuji se, padá na mě větší zodpovědnost a nakonec zjišťuji, že bez optimismu by se člověk zhroutil.

A co když jsme optimisty, realisty i pesimisty všichni? Je zbytečné se rozdělovat do různých škatulek, když každý má od něčeho trochu. Přijdou špatné chvíle, ale po nich i ty dobré. Ne nadarmo se říká, vše zlé je k něčemu dobré. A to už jsem si za svůj krátký život uvědomila.

Toto zamýšlení byl napsáno pro literární soutěž Jihočeská žabka 2021 na téma Jak se stát optimistou.

ALKOHOL

František Pulkrábek

pravidelně umírám
 pravidelně hynu
 ve sklenici ginu
 bez toniku tonu
 v písni krátkých tónů
 melodie mizí
 vzešla pravda cizí
 v další rundě vodky
 propiji i spodky
 nad hlavou se motá
 mysl moje prázdna
 utopená v utopii
 další rundu další sklenku další láhev piji

BALET NA ŘECE

František Pulkrábek

Hladina průzračná
 jak plocha parketu,
 co svojí hladkostí k tanci tě zve.
 Je měsíc nad námi,
 do noci sametu
 světlo své bělavé po vodě pne.
 Jak labuť bílá,
 jak v závoji víla
 protančí střevíců za noci pár.
 V té kráse se ztratí,
 když paprsek zlatý
 oblohu rozzáří sluneční žár.

ROZHOVOR S ING. VÁCLAVEM VLČKEM, ABSOLVENTEM NAŠÍ ŠKOLY A ODBORNÝM UČITELEM

Jak jste se dostal na lesnickou školu?

Když jsem udělal přijímací zkoušky na dřívější SVVŠ, na dnešní gymnázium, navštívil nás náborčí z lesního závodu Vimperk a náboroval na střední lesnické učiliště s tím, že je možno po roce dělat přijímací zkoušky na Střední lesnickou školu v Písku. Takže jsem přihlásku na SVVŠ stáhl, i přesto že jsem byl pokárán, že jdu na učiliště. Byl jsem rok na Modravě a pak se mi podařilo udělat zkoušky do Písku.

Měl jste nějaké plány po vystudování této školy?
Chtěl jsem být v lese.

Jak probíhal váš život po studiu?

Po škole jsem nastoupil do Zátoně pod Boubínem, kde jsem vykonával praxi a pak jsem byl povolán na vojnu. Nastoupil jsem na zdravotní péči, takže ze mě byl vojenský lapiduch. Po vojně jsem se oženil a přestěhoval do Českých Budějovic, kde jsem měl možnost si družstevně postavit. Lesní závod, kam jsem před vojnou nastoupil, zrušili a hrozilo mi v rámci smlouvy přeložení kamko-

liv v rámci Jihočeského kraje. Obrátil jsem se proto na mého bývalého třídního učitele, pana profesora Čecha, a ten mi doporučil, ať vyzkousím učiliště a tak mě vrhl na dráhu pedagogickou. Nastoupil jsem do Bechyně. Po dvou letech jsem přešel do podnikové školy Jihočeských lesů v Českých Budějovicích, kterou právě zřídili, a učil dřevorubce, strojníky a lesníky a do toho jsem začal dálkově studovat na vysoké škole v Brně. Po ukončení vysokoškolského studia v roce 1981 jsem nastoupil do útvaru technické přípravy právě na podnikové ředitelství jako technolog. Po devíti letech jsem se vrátil do podnikové školy jako její vedoucí. Tam jsem byl pět let a po násilně nenásilném ukončení jsem dělal pár týdnů v lese. A pak mi bylo nabídnuto místo obchodního zástupce u firmy Agroles Písek u ing. Ungra. Když bylo vše dojednáno, dostal jsem nabídku na místo technika praxí na Lesnické škole v Písku. Místo v Agrolesu jsem zrušil a od té doby působím zde v Písku. Za ty roky jsem tady učil těžbu, ekonomiku, stroje a zařízení a od roku 2000 jsem se definitivně věnoval praxím na školním polesí. Měl jsem na starost organizaci praxí a praktických maturitních zkoušek. Pak jsem šel do důchodu a teď jsem se vrátil jako náhrada za vychovatele.

Měl jste nějaký zázrak mezi studenty?

Ze studentů jich bylo několik. Jedním z nich byl třeba Petr Untolčík, ale jinak by se dalo říct, že v každém ročníku byl takový žák, který se zajímal a staral o les a dělal pro to všechno.

Kdy myslíte, že tato škola byla v největším rozkvětu?

Pokud pomínu současnou výbornou úroveň školy, rád bych zavzpomínal na roky, kdy jsem tady studoval. Tehdy nás bylo 675 zájemců o studium a přijímali dvě třídy po

38 žácích a na učiliště se hlásilo 45 zájemců a přijali 5, takže každý devátý byl přijat. A během studia jsem si nikdy nepomyslel, že bych tu někdy mohl učit, protože celý učitelský sbor byl můj velký vzor. Každému tvrdím, že i když jsem potom vystudoval dálkově vysokou školu, tak 80 až 90 % odborných vědomostí jsem získal na této škole. Škola nás tedy opravdu připravila špičkově a bylo to tím, že se nám učitelé věnovali a že se tady hodně dbalo na praktickou výuku a ta nám toho dala do života hodně.

Měl jste nějaké mimoškolní aktivity?

Začala mě bavit příroda, zejména ptáci, takže taková amatérská ornitologie. Už od malička jsem ptáky pozoroval, lezl jsem po hnízdech, částečně jsem je fotil. I na učilišti jsem k tomu vedl učně, měli jsme takový amatérský ornitologický kroužek, kde jsem učil učně poznávat druhy ptáků. I tady na "lesárně" jsem uspořádal pár přednášek a teď i jednu pro střední školu v Českých Budějovicích.

Co vy a myslivost?

V době mého působení na podnikové škole jsem uvažoval o podání přihlášky do mysliveckého sdružení. Pak jsem ale zjistil, že bych se myslivosti díky práci a rodině nemohl věnovat naplno, a tak jsem se jí víceméně věnoval jako pozorovatel. Pokud jsem se zúčastňoval honů, tak spíš jako honec, ale střelba mě nějak nefascinovala. Když jsem dostudoval, dostal jsem fotopušku, takže jsem s ní něco fotil. Pak jsem dostal kvalitní fotoaparát, fotím s ním ptáčky, přírodu, západ slunce a mraky, prostě co se dá.

Kdyby si tento časopis četl nějaký učitel, co byste mu doporučil?

Aby nebazíroval na zbytečných věcech a učil to, co je pro život důležité.

Rozhovor vedl Jan Dolejš, 2. A

O JEDLI A JINÝCH VÁNOČNÍCH STROMECH

O jedli se vždy říkávalo, že je posvátná, o smrku to nelze již tak tvrdit. Jedlové větvičky odhánějí svým vonícím jehličím čarodejnice a proto se dávají někde po velikonocích nebo před prvním květnem do stájí. Někde je zastrkávali do polí, aby plašilo ptáky.

V Českém lese býval ještě nedávno na Tři krále provozován starodávný zvyk, a to seřazení několika jedlových snítek, z nichž se každá pojmenovala jménem určitého druhu obilí, pak je zapálili a která z nich v ohni nejlépe praskala, označovala, že ten druh obilí mělo mít v nastávajícím sklizňovém roce nejlepší úrodu. Také se říká, že jak často vánoční stromek na Tři krále při pálení praská, tolik hříchů mají v domě. Děvčata lámou i dnes jedlovou větvičku, balí ji do šátečku pro štěstí. Větvička musí mít tři výhonky. Děvče, které ji má, dostane určitě chlapce, na kterého si myslí. Smrkové větvičky zavěšují hospodáři dobytku na krk proti uřknutí, neboť v Rudohoří věřili, že ve smrku přebývali ochranní duchové. Smrkové semeno, snědené ráno před vyjitím slunka, způsobí lovcům nezranitelnost. Byl znám takzvaný „český myslivecký frajkumšt“, který sestával z toho, že myslivci dávali roztlučené smrkové semeno do olovené směsi při lití koule, aby nikdy nechybili.

Je známo že lid v XV. století zdobíval na vánoce své místnosti zelenými větvemi k počtě tajemné Peruchy nebo Bílé paní. Ve východním Prusku okrašlovali pokoj, v němž se konala vánoční večer, též chvojím, aby tak uctili návrat duší blízkých zemřelých. Jsou záznamy z roku 1494 a 12508 o zvycích zavěšování větvíček z jedle, ale též tisu, jalovce, krušiny a bodlákové palmy, což vše se dělo o vánocích. Byly to staré obyčeje, které se prováděly na počátku roku v době dvanáctidenní, jimiž se vzývali domácí bůžkové o pomoc, ochranu, před-

zvěstnost a požehnání plodnosti. Je tedy jisté, že dnešní vánoční stromky jsou zbytkem stavění starých vánočních „májek“, kterýžto způsob stavění se uchoval dodnes i na Slovensku. Johannes Bohemus se ve své knize z roku 1520 zmiňuje o tom, že ve Frankách dávali na vánoce pozlacená jablka, ozdobená jedličkovou snítkou, jako novoroční dar. Nejstarší známou zmínku o stavění vánočních stromů známe z roku 1600, kdy je prý ve skandinávských krajích bohatší lidé v mnoha obcích stavěli. Roku 1698 bylo zaznamenáno v Gdansku, že tam na trhu prodávali vánoční stromky, ověšené ovocem.

O zavěšování ovoce na vánoční stromky jsou zprávy již kolem roku 1600, z téže doby je zapsáno, že jej dávali pod strom. V mnohých krajích se dodnes dodržuje zvyk, že dávají pro stromek různé pečené podoby zvířátek, mezi nimi medvěda, vlka, lišky, zajíce a pod. Tento obyčej má rovněž pradávny původ v obětování živé zvěře bohům pod posvátnými stromy.

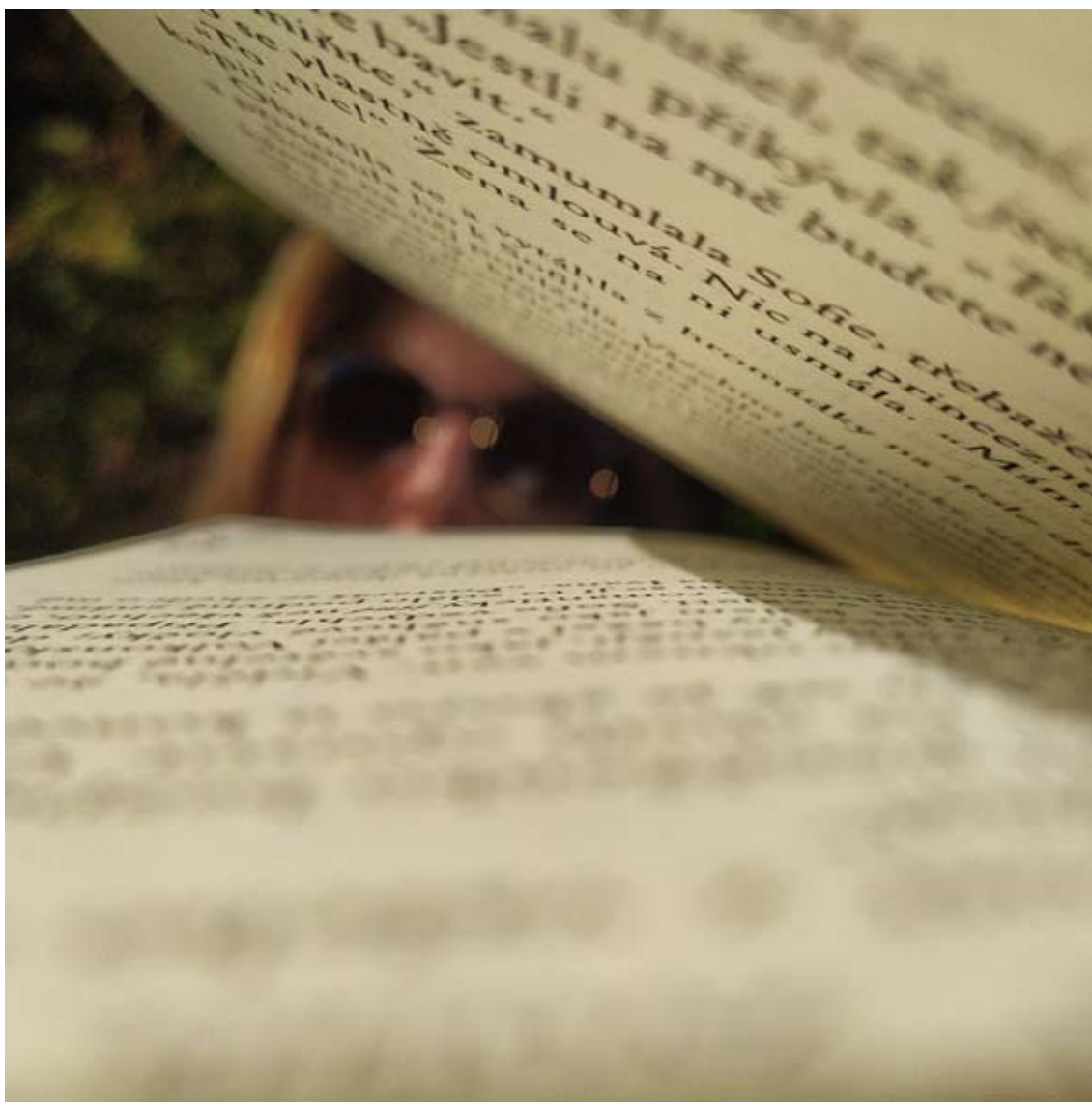
Zvyk stavění vánočních stromků přiblížil velmi taje přírody do tepla vánočních slavností, neboť se ujímá v poslední době i obyčej kupovati vánoční stromky s kořeny a pak je po Novém roce vysazovati do zahrad a tak poskytovat ptačtvi útulek.

Vánoční stromek by měl být světu symbolem, že není cílem dnešního unaveného člověka rozháraný a bojovný postoj lidské společnosti, nýbrž jen a jen harmonický, teplem lásky a dobročinnosti prozářený život jednotlivce a celého lidstva, pro něj symetricky rostlý vánoční smrček i jedlička, dýšící vůní, ověšené dary lásky, otce, matky a sourozenců, mají býti vážnou pobídkou lidského rozjímání.

Výňatek z článku Františka Vodičky, čas. Československý háj - časopis vydávaný Čs. matiči lesnickou a věnovaný šíření vědomostí lesnických, ročník XXI., Písek 1947

Alžběta Fialová z 1. A uspěla v celorepublikové fotografické soutěži Cesta do hlubin studentova bytí. Gratulujeme!

CESTA DO HLUBIN STUDENTOVA BYTÍ

1860 – 1884

IDEÁLY ANEB NÁVRHY NA VZNIK LESNICKÉHO ŠKOLSTVÍ V PÍSKU

V roce 1860 navrhuje Dr. Jan Krejčí (přítel Dr. Emanuela Purkyně a J. E. Purkyně), aby byla do Písku přesunuta a následně počestněna německá lesnická škola v Bělé pod Bezdězem.

Písecký měšťan a mlynář Karel Drahomír Skuhra publikuje v časopise Otavan v roce 1865 svůj návrh na zřízení lesnické akademie v Písku.

Na návrh lesmistra Josefa Zenkera a ředitele Ladislava Burketa zřídilo usnesením ze dne 9. října 1884 kuratorium zdejší rolnické školy „český běh lesnický k výchově a přípravě lesnických praktikantů k tzv. nižší státní zkoušce lesnické“. Administrativním ředitelem se stává Ladislav Burket a odborným ředitelem písecký lesmistr a lesní rada Josef Zenker.

Ladislav Burket (1855–1933)
První ředitel a zakladatel lesnických škol v Písku.

Josef Zenker (1841 – 1894)
První odborný ředitel a lesmistr píseckých lesů.